

Minden kedves olvasónknak Istentől megáldott, boldog új esztendőt kívánunk!

Újat – újból

„Boldog újévet” - halljuk, olvassuk médiákban, újságokban, magazinokban, üdvözlőkártyákon az esztendő első napjain. A legjobbat kívánjuk embertársainknak: a boldogságot. Habár nyereség-hajhászó társadalmunk itt-ott áttér az „eredményekben gazdag” kifejezésre, a sikerben látva áttételesen a boldogság titkát.

Magyar nyelvünkben az „új” kifejezésnek kettős értelme van. Jelenti az eddig még nem létezetet, a mérőben mást, a még érintetlent. A szó másik értelmét toldalékos formáiban használjuk: „újra, újból, újonnan, újjá”. Utalunk ezzel a megismételhetőségre, a második és többedik nekifutás lehetőségére, az elpusztult felhasználásával ismét valami egyedi létrehozására.

Salamon új templomot épített. Frissen kibányászott, addig semmire nem használt kövekből, aranyból, ezüsből, vadonatúj gerendákból. Szabók csapata serénykedett a takácsok által szállított bálákról gyolcsot, selymet göngyöltve, és készítették a káprázatos papi öltözeteket. Aztán az „új” - mint minden – elavult, és elérkezett végső pusztulása is.

Majd évszázadokkal később másik templomépítési kép tárul elénk. Nehémiás botorkál éjnek idején szétmállott kövek, üszkös kapufélfák között, és zseniális elméjében megfogaz az újjáépítés eszméje. Nincs most baráti szomszéd, Hírám nem úsztat fenyő- és cédrusfákat a Libanonról, nincs hetvenezer teherhordója és nyolcvanezer kőfaragója, a hódítók a mesterembereket mind elhurcolták. A régi, a salamoni dicsőség ködbe veszve úszik valahol az éji homályban. Nehémiás a hazáját is uralma alatt tartó, idegen fejedelem kegyeire van utalva, Szanballatok, Tóbiások és Gesemek acsarkodnak körülötte, vállán cipeli népe Istentől elfordult, elfajzott életének terhét. De van egy kis csapat, melynek tagjai meggyújtják mécsesüket az ő lobogó lelkesedésének fáklyatüzénél, és a korábban rabszolgai munkát most fejedelmek végzik, előkelők leányai, öt-
vösmunkához szokott, finom kezek: tömködik a rése-

ket és takarítják a szemetet. Hatvanhét papiruha is összejön – igaz, már csak „second hand” értékű valamennyi. Jeruzsálem kőfala (legalább a kőfal) azonban újra felépül, helyükre kerülnek az ajtók, eljűk a kapunállók, eljön a nap, melyen két hálaadó énekes sereg járja körül a pusztulásra ítélt várost, felhangzik ismét az Úr Igéje a hetedik hónapban, ünnepek váltják fel a keserves időszakot, és a léviták így buzdítják a bűnbánatba süllyedt népet: „...ne keseregetek és ne sírjatok...menjete, egyetek kövért és igyatok édest...ne bánkodjatok, mert az Úrnak öröme a ti erősségetek.” Új kezdet.

Salamon összes dicsősége nem mérhető ahhoz az „új”-hoz, amiről a Biblia első lapján olvasunk. Anyag és erő, dimenziók és folyamatok jönnek létre a láthatatlanból, előáll az ember, uralkodással megbízva, Isten Lelkével, szellemi hatalommal felruházva. A nagy Tervező a lehetőségek szédítő távlatát helyezi kilátásba – és a teremtés koronája az első lépésnél csődöt mond. Utána minden „új” kezdet, minden „boldog újév” magában hordja a pusztulás, a boldogtalanság csíráját.

A Mindenható megmásíthatatlan szeretetének mégis úgy tetszett, hogy odaszánja Egyszülött Fiát, aki magas méltóságát a mennyben hagyva –Nehémiás esete gyenge variáció ehhez képest -, Szanballatnál vicsorgóbb ellenfelek támadása közben, ingatag lábon álló munkatársakkal megkezdte az „újonnan építést”. Lerakta alapját országának, melyen a pokol kapui sem vesznek diadalt. Benne minden – maga az ember – összességében „másodkézből” való, de abból a kézből, amit helyettes áldozatként keresztre vertek a Golgotán. A legsodálatosabb, hogy az „új emberen” nem a pusztulás, az elavulás, az amortizáció megszokott törvénye uralkodik, hanem - bár külső embere megromol – a belső napról napra újul. Mégpedig annak ábrázata szerint való ismeretre, aki teremtette.

Megjelenik szemem előtt a mérhető idő utolsó napja, amikor a fényes királyi trónon ülő, akinek a tekintete elől eltűnik a föld és az ég, kihirdeti utolsó dekrétumát: „Íme, mindent újjá teszek!” Nem tudom, milyen lesz az új ég és új föld, mert amit Isten készített az őt szeretőknak, azt nincs mihez hasonlítani. Az én dolgom elvégezni a futást – régi romok között, új tervek fényében -, és a hitet megtartani. ITné

Nyomorúság – út az ökumenéhez

1925-ben Stockholmban tartották először a „Gyakorlati keresztyénség világkonferenciáját”. Kezdeményezője, az akkori svéd érsek, Söderblom, közös hitvallásként a következőket fogalmazta meg: „Miért van annyi nyugtalanság és keserűség, annyi baj és félelem, annyi szakadás korunk keresztyénei között? Mert túl kevés bennünk a szeretet! – Kevés szeretet Isten iránt, és kevés szeretet embertársaink iránt.” A világkonferencia ezzel a hitvallással a baj gyökerét érintette.

Egyházak, közösségek és csoportok mindaddig hiába fáradoznak az igazi ökumené létrehozásáért, ameddig komolyan nem veszik a szeretet parancsát. Mint az egyesek életében, úgy közösségeknél is csak a megtérés, az újjászületés útján lehetséges ez, a „feltétel nélküli kapituláció” útján. De mint ahogy egy csapat csak akkor teszi le a fegyvert, ha vezére megadja magát, így kell az egyházak vezető embereinek elsőként megtalálniuk az utat a bűnbánók padjához. A szeretet nem akadémikus probléma, amit zsinati határozattal érvényre lehet juttatni. A szeretet – az agapé – karizma, Isten kegyelmi ajándéka.

Amikor 1925-ben együtt láttam Stockholmban a sok egyházi vezetőt, amint lengő talárban, doktorkalappal, mellükön arany kereszttel zárt menetben a konferenciára vonultak, sajátos érzés fogott el. És amikor felhangzott a svéd nemzeti himnusz: „Du tronar minnen fran fornstora dar...” - „Trónolsz elmúlt nagy napok felett...” - lélekben magam előtt láttam mind a trónokat és trónocskákat, amelyeken ezek a lelkész urak ültek, és szinte hallottam Jézus hangját: „Hamar szállj alá, mert ma nékem a te házadnál kell maradnom.”

A magas méltóságoknak ezen a konferenciáján visszaemlékeztem arra az időre, amikor orosz hadifogságban voltam. Vagy kétezer fogoly feküdt egy tábori kórházban, s átlag 15-20 halt meg naponta. Leírhatatlan volt a testi-lelki nyomorúság. Akadt köztünk három személy, egy százados és két szanitéc, civil foglalkozása azonban mind a háromnak más volt: az egyik evangélikus lelkész, a másik katolikus káplán s a harmadik baptista prédikátor. Ez a három ember összefogott. Sikerült engedélyt kapniuk a láger parancsnokságtól, hogy istentiszteletet tartsanak. A két hosszú sor barakk között, a szabadban minden vasárnap sor került az összejövetelekre. Furcsa, különleges istentiszteletek voltak ezek. Nem külön-külön minden felekezet számára - ó nem! A három „szószólója az Igének” szép sorban váltogatta egymást. És valahányszor az egyik prédikált, a másik kettő szolgált mint diakónus. Felállították a padokat, kicipelték a hátukon vagy hordágyon a betegeket, kis énekes-füzeteket osztottak ki – szóval minden fizikai munkát elvégeztek.

A jellegzetes az volt ezeknél az összejöveteleknél, hogy senki nem mondhatta: ma „katolikus” istentisztelet volt, vagy „evangélikus” vagy „baptista”, de minden prédikáció égő szívből származott, és megtalálta

az utat azoknak a lelkéhez, akik éheztek a világosságot, a szeretetet, a vigasztalást. „Istennek Krisztusban megjelent szeretete” – ez volt a fő témája minden igehirdetésnek. Elgyötört állapotunkban semmire nem volt ennél nagyobb szükségünk.

Barátomnak, a katolikus káplánnak feltettem egy napon a tréfás kérdést, hogy mit szólnának otthon egyházi felettesei az ő itteni lelkigondozásához. Nagyon kacagott. „A feletteseim? – mondta. – Hála Istennek, itt nincsenek egyházi feletteseim. Csak a menny Istene, és a körülöttem levő testvérek. És mivel valamennyien egyforma rongyot hordunk magunkon, és ugyanabban a testi-lelki nyomorúságban sínylődünk, ezért gyógyszerünk is csak egy lehet Istenünk patikájából: a szeretet, a megmentő és gyógyító szeretet. Itt nincs sem zsidó, sem görög, nincs katolikus és protestáns – itt mindnyájan egyek vagyunk a kereszt alatt.”

Igen, itt nem a bemelegítő medence kötött össze minket, nem Luther, nem valami dogma, kiemelt szentség, bizonyos nevek, itt egyszerűen testvérek voltunk Krisztusban.

Két fivér valahol összeveszett, és többé nem beszéltek egymással. Anyjuk próbálta őket minden eszközzel kibékíteni, de nem sikerült neki, s emiatt elveszítette az örömét és békeségét. Az egyik fiút nagyon bántotta édesanyja szomorúsága, és szép ajándékot vitt neki abban a reményben, hogy ezzel megvigasztalja. Az anya azonban elutasította az ajándékot ezekkel a szavakkal: „Semmit nem kívánok tőled addig, amíg meg nem békülsz a testvéreddel.”

Így vagyunk Istenel is. Sokan gyűlöletet, keserűséget hordanak magukban másokkal szemben, s viszik mégis ajándékaikat a Mindenhatónak, bizonygatva ezzel iránta való szeretetüket. Urunk arra tanít, hogy Isten nem tekint felajánlásainkra, amíg szeretetben, testvéri odaadással mindent meg nem teszünk atyánkfiaiért. „Ha... a világosságban járunk... – mondja János, a szeretet apostola -, közösségünk van egymással, és Jézus Krisztusnak, az Ő Fiának vére megtisztít minket minden bűntől” (1Ján 1,7).

AZ APA

A gyermek előttem haladt. Láttam, hogy enivaló van a kosarában. És mivel egy 10-11 éves lányka nem valami erős, a kosár pedig nehéz volt, lehúzta a fél vállát.

Asszonyok is mentek az úton, s a gyermek megpróbált lépést tartani velük. Ebédet vittek mind a városon kívül épült gyár munkásainak. Éppen dél volt ugyanis.

A kislány igyekezett egy-egy csoport közelében maradni, de az asszonyok nem várták meg, amikor ő néha letette a kosarát, hogy a másik kezébe vegye, hanem továbbstiettek. Szomorú magányosságban haladt tehát a gyermek az egyelőre még ismeretlen ember felé, aki talán várt rá, vagy esetleg már jött is elé.

Igen, valóban jöttek már a munkások. A feleségek mind megtalálták a párjukat. Nem sok szó esett a vi-

szontlátáskor, a férfiak elvették a kosarat, átlépték az út menti árkot, és letelepedtek egy fa alá a fűbe. Kissé kíváncsian felemelték a fedőt, aztán nekiláttak az egyszerű ételnek. Itt is, ott is kis csoportok ültek, az út egyszerre néptelen lett, a kislány volt rajta az egyetlen mozgó pont.

Ellenkező irányból egy férfi közeledett. Hosszú lép-tekkel mérte az utat. Most felemelte a kezét és integetett. A kislány földre állította a kosarat, és a szemét be-árménykolva előretekintett. Majd kissé hevesen a kosár után kapott, hogy mielőbb apjához érjen. Az öröm szinte úszott a levegőben.

Aztán egyszerre mindennek vége lett. A gyors moz- dulattól a kislány megcsúszott, láttam, ahogy tehetet- lenül igyekezett az egyensúlyt megtartani és a szeren- csétlenséget elkerülni. A galád Bajkeverő azonban visszájára fordította a próbálkozást: a gyermek lába be- leakadt a kosár fülébe - csörömpölés, kalimpálás, ösz- szevisszaság...

Az apa odafutott. Felkészültem rá, hogy ez az ember, aki most megfosztva érezhette magát az éhséget csilla- pító kielégüléstől, legalább egy pillanatra el fogja ve- szíteni az önuralmát, és kezét emel a kislányra. A szí- vem remegett ettől a pillanattól, hiszen minden az apa kezében volt, dönthetett úgy, ahogy az eset érintette.

Sok hasonló helyzet szemtanúja voltam életemben, és szinte mindig a csalódás első indulata győzött. A vesztés fél kihasználta az erősebb jogát. Itt is azt vár- tam.

Mennyire meglepődtem azonban, amikor az apa a sí- ró gyermeket szelíden megsimogatta és gyengéden vi- gasztalni próbálta. Hajtogatta, hogy nem történt nagy baj, nem, egyáltalán, s hogy ezt bizonyítsa, megragadta a kosár fülét, egyenesre állította, és a kiömlött tartal- mat összekotorta. Csorgott a sűrű leves, a krumpli sa- láta a kosár oldalához ragadt, de az apa lekapargatta, s mivel a tál összetört, mindjárt onnan megette. És mindezt olyan megható természetességgel. A gyermek kitágult szemmel ült mellette. A férfi neki is adott egy- egy kanállal, s a kislány kidagadt arcocskával nyelte az ételt, közben kimondhatatlanul hálás tekintetet vetve az apjára. Sokkal, sokkal szebb volt most az öröm, mint ami az előbb az utca fölött lebegett, egészen át- szellemült, egészen mély...

A Bajkeverő elszégyellte magát és elosont, mert a szeretet erejét sehogy nem értette.

Amikor elmentem mellettük, és köszöntem az apá- nak, a kis gyermekhez éppen a férfi erős markába si- mult, mint ahogy egy kismadár a fészkébe bújik. *H.L.*

KENYÉR

„Ma jobb lenne, ha itthon maradnál” – intette a lelkészt a felesége, miközben férje a durva vízhatlan cipőt húz- ta. A szomszéd faluba készült ugyanis, öt kilométerre innen, gyülekezete egyik külső állomására. „Ilyen ned- ves időben össze-vissza fázol. Tudod, milyen érzékeny vagy. Múlt éjjel is olyan csúnyán köhögöttél.”

Valóban rettenetes idő volt, havas eső és erős szél. A lelkészt azonban nem tartotta vissza sem a kegyetlen időjárás, sem felesége aggodó figyelmeztetése. Tény, hogy kellemesebb lett volna a meleg dolgozószobában ülni. De mára beütemezte, hogy meglátogatta a fiatal házaspárt, akiknek most született az első gyermekük. A fiatal anya más faluból származott, s csak a házasság következtében lett az ő gyülekezetének tagja. Múlt va- sárnap volt először a gyermek születése óta templom- ban, s előtte be is jelentette ezt a sekrestyében, ahogy szülőfalujában szokás volt. Mivel a lelkésznek még nem volt eddig kapcsolata a családdal, ahova az asz- szony került, már emiatt is fontosnak látta a látogatást. Így aztán dacolva a rossz idővel, nekivágott az útnak.

Otthon találta a fiatalasszonyt. Egyedül volt a gyer- mekkel, a férj még nem jött haza a munkából. A lel- kész a háziasszony biztatására letette nedves kabátját, kalapját, és helyet foglalt a fotelben. Egy-két mondatot válthattak egymással, amikor nyílt az ajtó, és belépett az anyós. A péknél járt nyilván, mert kenyér volt a hó- na alatt, amit letett az asztalra. Aztán ő is leült, miután a lelkészt köszöntötte. A beszélgetés a szokásos me- derben folyt. S mintha másképp nem is történhetett volna, az anyós is részt vett benne. Mivel most találko- zott először személyesen a gyülekezet vezetőjével, mindjárt ki is pakolta, ami a szívében volt.

„Kedves lelkész úr – kezdte -, örülök, hogy a me- nyemet és ezzel a mi házunkat is megtisztelte a látoga- tásával. De szeretném, ha megértené, hogy mi nem já- runk templomba. Tíz éve maradtunk el. Azt is meg- mondom, miért. Annak idején nagyon nagyot csalód- tunk. Nyíltan megmondhatom, mert ön akkor még nem volt itt, az elődjénél történt.”

„Úgy – bólintott a lelkész -, ez nekem nagyon érde- kes. Lehet, hogy önök csalódtak, de vajon helyes a kö- vetkeztetésük? Nem gondolnám.” Majd a kenyérré te- kintve, amit az asszony az asztalra tett, a lelkész foly- tatta: „Ugyanis kenyérről van szó. Az élet kenyere. Aki nem hallgatja Isten Igéjét, az megfosztja magát et- től a kenyértől.”

„Ó, lelkész úr – vágta rá az asszony-, azért mi nem lettünk rosszabbak. És férjem sokszor mondja: 'Fi- gyeld meg, asszony, azokat, akik örökké a templomba futkosnak, ők sem jobbak, nem is lesznek.' Bizony, ismerek egyeseket, akik minden vasárnap ott ülnek, és csak meg kell nézni az életüket. Nem érnek egy fabat- kát sem!”

„Lehet, hogy így van – felelte a lelkész -, de a ma- gyarázatot saját magatartására nézve mégis furcsának találom. Látom, éppen a péknél volt, és kenyeret ho- zott. Bizonyára igazat fog adni nekem abban, hogy a pékhez is járnak igen kétes elemek. Olyanok, akik egy fabatkát sem érnek. De azt hiszem, emiatt eszébe sem jutna, hogy többé ott ne vásároljon kenyeret. Mert a kenyér attól nem lesz rosszabb, hogy semmit érő em- berek is vásárolják. Ön saját szüksége miatt veszi a kenyeret. És úgy vélem, aki a templomba jön istentisz-

teletre, saját, személyes igénye miatt megy oda. És szabad el is várnia, hogy valóban kenyeret adjanak neki, az élet kenyerét, ahogy előbb mondtam.

Számomra tehát az a kérdés, hogy ön valóban ezt kereste-e azon a tíz évvel ezelőtti istentiszteleten is. Miért csalódott? Talán valami csemegét várt, bizonyos nyalánságot. Látja, ebben különbözünk a péktől. Őnála ilyesmit is lehet kapni, de ott, ahova a harangok hívogatnak, nincs más, csak kenyér. Ezért csalódik újra meg újra oly sok ember, mert mást keresnek, mint ami ott található. A nyalánság bár igen ízlik, de hosszú távon nem lehet élni belőle. A kenyeret viszont soha nem unjuk meg. Ez áll az élet kenyerére is. Egyszer gondolkodjon el azon, amit mai kenyérvásárlása után mondanom kellett”- fejezte be szavait a lelkész. J. U.

ISTEN SZÁNTÓVETŐI

Willy Mast önéletrajza
(Folytatás)

Börtönben

Beszállítottak a börtönbe, és a felügyelő megkérdezte: „Nocsak, mit követett el?”

„Egyáltalán semmit” – feleltem.

„Hazudik – kiáltott rám ingerülten. – Ha semmit nem tett volna, akkor most nem lenne itt.”

Rám parancsoltak, hogy a zsebemből semmit ne szedjek ki, vetközzem le, és vegyem fel a rabruhát. Majd elvezettek a cellába. Borzasztó sötétség telepedt a szívemre, az egész kedélyemre.

De aztán eszembe jutott, hogy sok-sok évvel ezelőtt két férfi ült így a börtönben: Pál meg Silás. És mit tettek ott? Imádkoztak, és énekkel magasztalták a Mindenhatót. És mi történt? Hirtelen megnyíltak a börtön ajtói, és a bilincsek lehullottak. Elkezdtém tehát én is énekelni, ahogy csak a torkomon kifért. Az én cellám ajtaja is megnyílt, de nem ám azért, hogy a szabadságom visszanyerjem. A börtönfelügyelő dugta be a fejét.

„Itt nem szabad énekelni! – förmedt rám. - Olvassa el a házirendet!”

A szabályzatot tanulmányozva megértettem, hogy valóban tilos az éneklés. Gondolataim erre hazavándoroltak a családomhoz. Mi lesz most drága feleségemmel és a gyermekeimmal? És mi lesz a gyülekezetünk tagjaival? Úgy szerettem volna kiigazodni ezzel a csupa kérdőjellel teli homályban. Csak könyörögni tudtam.

Ruhámban, amit le kellett adnom, maradt a kis ígés lap: „Istenem, szent a te utad!” Eszembe jutott, amit a testvér, akitől kaptam, a lap hátára írt: „Kedveseim, semmi fájdalmas helyzetben el ne felejtsetek: 'Próbák között Istent magasztalni, ez a hit feladata.'” Még egy kicsi Biblia is volt a kabátom zsebében, és néhány nap-tárcédula. Milyen nagy értéket jelentettek volna most ebben a kísértésben! Azonban sajnos mindent elvettek, s így maradt a kísértés.

Harmadnap meglepetésszerűen visszakaptam a ruháimat. Ó, de nagy lett az örömöm! Azonnal keresni kezdtem az értékes írásokat. Csakhogy azok eltűntek.

A drága üzenet

A veszteség nagyon elszomorított. Sírva panasztam: „Uram, igazán megőrizhetted volna azt a vigasztaló Igét!”

Istenem akkor bizonyosságot adott, hogy maradt valami a ruhámban, amit az örök nem találtak meg. Átkutattam ismét az összes zsebet, és felfedeztem, hogy egy helyen a felszakadt bélés mögött zörög valami. Sikerült kikaparásznom – egy jelige volt. „Vigasztalásnak és szabadulásnak szava van az igazak sátraiban: az Úrnak jobb keze hatalmasan cselekedett! Az Úrnak jobb keze felmagasztaltott; az Úrnak jobb keze hatalmasan cselekedett!” (Zsolt 118,15-16.)

Kimondhatatlanul örültem ennek a csodának, és megvigasztalódtam. Új bizakodás költözött a szívembe, és térden állva adtam hálát Atyámnak.

Megnyálaztam a papír hátát, és az Igét a cellám falára ragasztottam. Sok napon át táplálta bennem az ellenállást az ördöggel szemben, ha gyötörni akart. Mert minduntalan kétségbe vonta a szabadulás ígését, ahogy teltek a napok és hetek.

Az Úrhoz könyörögtem új erőért és türelemért. És Ő ismét meghallgatott. Csendességgel ajándékozott meg. Cellám szent helyé lett a vele való közösségben.

Mennyei vigasz

A Szentlélek eszembe juttatta esketési Igénket, a 91. zsolnárt. Ezt tudtam kívülről, de most „belülről” használtam.

„Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. Azt mondom az Úrnak: 'Én oltalmam, váram, Istenem, őbenne bízom!'"

Milyen nagy és csodálatos ígéretek vannak végig ebben a zsolnártban! Nem kellett többé félnem a fenyegetésektől. Elrejtöztem az Úrban, és Krisztussal együtt Istenben. Később még egy papírszeletet találtam ezekkel a szavakkal: „Jézus biztos kézzel vezet életed kis és nagy dolgaiban, csodálatos kimenetelt ad mindenkinek!” Ezt a cédulát is felragasztottam a falra, s most már szinte otthonosan éreztem magam.

Tekintet a fal fölött

Naponta nyolc percet tölthettem a börtön udvarán. Szabad volt körben sétálnom a többi fogollyal, pontosan tartva egymás között a távolságot, amit a felügyelők szigorúan ellenőriztek.

Egy napon meglepetés ért. A szokott séta közben tekintetemet a fal fölé emeltem – és mit láttam? A szemközti magas ház ajtajából egy asszony nézett ki. A feleségem volt!

Az ör észrevette, és azonnal elvezettek. Részletesen kifaggattak, hogy valóban a feleségem volt-e az illető, és miképpen jöhetett létre ez a „randevú”.

Végül valamelyik hivatalnok átment rendőrkiadványával a házba, kihallgatta még ott levő feleségemet, és közölte velem, hogy tilos átnézni a börtönre.

Az eset természetesen újra emlékeztetett a családomra és a hívő testvérekre. Felébredt bennem ismét a vágy a hazamenetelre. Térdemen könyörögtem az Úrhoz: „Krisztusom, nyolc héttel ezelőtt megengeded, hogy idehozzanak, Te ki tudsz ismét vezetni innen. Tedd meg, ha egyezik a szándékkal, ha pedig nem, akkor maradok. *Legyen meg a te akaratod!*”

Azon az éjszakán csodálatos álmom volt. Valaki megragadta a vállamat, felébresztett, és egy fényes alak így szólt hozzám:

’Kelj fel, kimész a kapun, és az Úr megy előtted!’

Hamar felálltam. A fény ment előttem, az ajtók maguktól megnyíltak, és miután kívül kerültem, a fénylő alak még egyszer megerősített: „Látod, így fogsz átmenni a kapun, és az Úr megy előtted!”

Erre felébredtem – s az egész csak álom volt!

Csak álom?

Nem, bizonyosságot kaptam, hogy ez felelet volt esti imámra, és be fog teljesedni. Bölcsességet kértem Istentől, hogy most mit tegyek. Gal 1,16-ot juttatta eszembe, ahol Pál ezt írja: „...azonnal nem tanácskoztam ...hanem ... mentem...” Érdekes módon a Szentlélek engem is erre ösztönözött. Amikor reggel az ör betolta edényemet a cellába, megkértem: „Szíveskedjen levélpapírt és írószerszámot adni, mert fontos dolgot kell közölnöm a feleségemmel!”

Teljesítette a kívánságomat, én pedig megírtam: „Drága Máriaám, Isten nagy kegyelméből újra szabad vagyok, és rövidesen nálatok leszek.”

A visszatérő örnek átadtam a levelet, kérve, hogy dobja be a levélszekrénybe, s amikor távozott, átéltem megint az ellenségnek azt az iszonyatosan nyomasztó hatalmát, amit ideérkezésem első estéjén. Órákon át nagy kísérés kínozott, hol térdeltem, hol odaálltam a falra ragasztott mondások elé, harcolva a sötétség fejedelmével.

Haza!

Egyszer csak hallom, hogy nyitják a cellámat. Az ör volt.

„Éppen most érkezett egy leirat a megyei törvényszéktől – mondta belépve. – Véltlennek nyilvánították önt, azonnal el kell hogy bocsássuk.”

Elvezetett a felügyelőhöz, aki bocsánatot kért kemény szavai miatt, amiket két hónappal azelőtt a fejemhez vágott. Elém tett egy úrlapot, amit ki kellett töltenem. Rajta állt az is, hogy az állam jóvátételben fog részesíteni. Boldogan és hálás szívvel indultam haza szeretteimhez.

Milyen leírhatatlan öröm volt a viszontlátás! Együtt adtunk hálát Isten hűségéért és szeretetéért. Dávid így szól Zsolt 31,14-19-ben: „... hallottam sokak rágál-

mát, iszonyatosságot mindenfelől, amint együtt tanácskoztak ellenem, és tervezték, hogy elrabolják lelkemet.

De én benned bízom, Uram! Azt mondom: Te vagy Istenem.

Életem ideje kezében van: szabadíts meg ellenségeim kezéből és üldözőimtől.

Világosítsd meg orcádat a te szolgálódon, tarts meg engem jóvoltodból. Uram, ne szégyenüljek meg, mivelhogy hívlak téged; a gonoszok szégyenüljenek meg és pusztuljanak a Seolba. A hazug ajkak némuljanak el, amelyek vakmerően szólnak az igaz ellen, kevélységgel és megvetéssel.”

Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek!

Hazaérkezésem utáni napon jött meg a levél, amit a feleségemnek írtam a börtönből. Kezdtem újra traktátusokat osztogatni. Valamelyik nap aztán megjelent egy férfi az ajtónk előtt az evangéliumi lapocskával a kezében, s kérdezte, hogy én dobtam-e a levelesládájába. Természetesen vállaltam, mire ő kijelentette: „Ha abba nem hagyja az ilyesmit, gondoskodni fogok róla, hogy holnap visszakerüljön a börtönbe.”

Az illető ugyanabban a házban lakott egy emelettel lejjebb. Mit tegyek? Hagyjam abba eddigi tevékenységemet, és gyáván kotródjam el? Milyen csodálatos, hogy Isten élő Igéjében mindenre van tanács! Az előbb idézett zsoltsóban ezt olvashatjuk:

„Mily bőséges a te jóságod, amelyet fenntartasz a téged félőknek és megbizonyítasz a tebenned bízókön az emberek fiai előtt!

Elrejtjed őket a te orcádnak rejtekében az emberek zendülései elől; sátorban őrzöd őket a perpatvarkodó nyelvektől.

Áldott az Úr, hogy csodálatossá tette kegyelmét rajtam, mint egy megerősített város.

Én ugyan azt gondoltam ijedtemben: elvettem szemeid elől; de mégis meghallgattad esedezéseimnek szavát, mikor kiáltottam hozzád.

Szeressétek az Urat mind, ti ő kedveltjei; a híveket megőrzi az Úr, és bőven megfizet a kevélyen cselekvőknek!

Legyetek erősek és bátorodjék a ti szívetek mindnyájan, akik várjátok az Urat!” (Zsolt 31,20-25.)

A Zsidókhöz írt levél 11. fejezetében viszont olvassunk olyanokról is, akik eltűrték a gúnyt, a megkorbácsolást, a megkötötzetést és börtönt, akiket megköveztek, szétvagdaltak, kardélre hánytak. Ők reménységüket a halálból való feltámadásra építették. A meny polgárai voltak, ahogyan Pál írja Fil 3,20-21-ben: „Mert a mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Úr Jézus Krisztust is várjuk, ki elváltogatja a mi nyomorúságos testünket, hogy hasonló legyen az Ő dicsőséges testéhez amaz Ő hatalmas munkája szerint, mely által maga alá is vethet mindeneket.”

/Folyt. köv./

Szerelmi vallomás

Lóránt úrhoz kedden távirat érkezett vállalati irodájába, mely haladéktalanul házon kívüli üzleti megbeszélésre hívta. Azonnal lediktálta titkárnőjének a legfontosabb leveleket, és utasította, hogy este küldje felbelyegezve valamennyit a lakására a tanulólánnyal, Évával. „Remélem, öt óra körül otthon leszek, s akkor még aláírhatom és feladhatom” – mondta. Hogy a feleségét is értesítse, azt nem tartotta szükségesnek. Minek? Hilda a házasságuk első napjától kezdve úgy rendezte az életét, hogy a férjéhez alkalmazkodott. Bárhol töltötte a délutánt, mindig otthon volt, amikor Lóránt úr nem sokkal öt után hazaérkezett. A férj így szerette, és ennek így kellett lenni. Ezen a napon Lóránt csak tizenegykor tért haza a megbeszélésről. „Vidékre kellett utaznom” – vetette oda röviden a feleségének, aztán kérte a levelek dossziéját.

Másnap reggel a titkárnő enyhe szemrehányással a hangjában megjegyezte: „Évának tegnap majdnem három órát kellett várnia a felesége hazatérésére.” Lóránt harsányan felnevetett. „Éva lóvá tette magát. A feleségem egyáltalán nem tudta, hogy elutaztam, és a megszokott időben, öt órára várt haza. Nálunk ez a rend.” A titkárnő egyre bizonygatta az igazát. Lóránt úr meghökkenett. Este elgondolkodva szemügyre vette a felesége arcát. Milyen csinos – és milyen fáradt! Hol lehetett tegnap, hogy öt még csak nem is értesítette? Kérdőre vonta az asszonyt. Hilda könnyekben tört ki. „Itt akartalak hagyni – talán örökre. Neked évek óta olyan természetes, hogy mint valami árnyék szüntelen körülötted vagyok. Soha egy kedves szót nem hallok ezért tőled. Sosem kérdezed, hogy nekem nincs-e valami tervem. Egyszerűen nem bírtam tovább. Becsomagoltam a bőröndömet, és felültem a legelső vonatra...” Lóránt csak igen lassan fogta fel az egészet. „És ki küldött vissza?” Hilda ránézett a férjére. Tekintete tele volt szeretettel, jósággal, megbocsátással. Amit most mondott, olyan banálisnak tűnt, a férfi számára mégis a legdrágább szerelmi vallomás volt. „Senki. A vonatban eszembe jutott, hogy elfelejtettem felírni, hol az ennivalód. Magam előtt látalak, ahogy tehetetlenül állsz a lakásban. Vissza kellett jönnöm, mert éreztem, hogy a gondoskodás rólad és a hazaérkezésedre való várakozás az életem jókora darabját teszi ki.” Lóránt mélyen hallgatott. De szégyenkezve átölelte a feleségét. E.R.

Elsősegély

Egy fiktív történetben, mely a második világháború idején Amerikában játszódik le, életre hívnak egy programot, melynek az a célja, hogy önkénteseket kiképezzenek elsősegélynyújtásra. Fennállt a veszély, hogy bombatámadás esetén nincs a városban elegendő egészségügyi szakember. A tanfolyamon részt vesz egy asszony, aki semmi érdeklődést nem mutat, szemmel láthatóan unatkozik. Egy napon váratlanul nagy lelkesedéssel jelenik meg, szinte árad belőle a ta-

nulási vágy. Alig várja, hogy elmondhassa a csoport tagjainak, mi idézte elő a nagy változást. „Tulajdonképpen teljesen közömbös volt számomra ez az egész – magyarázza -, a tegnapi napig! Délután a verandán ültem, és közvetlenül a ház előtt szörnyű autóbaleset történt. Két személykocsi frontálisan egymásba rohant. Az utasok kirepültek, súlyos sebesültek hevertek mindenütt, folyt a vér. Iszonyú látvány volt. Majdnem elájultam. És akkor hirtelen eszembe jutott, amit itt tanultam. Előrehajoltam, a fejem a két térdem közé szorítottam – és nem vesztettem el az eszméletemet.”

Ez az asszony teljesen félreértette a tanfolyam célját. De nem így gondolkodik sok keresztény, akik a hitet csak arra akarják használni, hogy saját magukat jó karban tartsák, és nem arra, hogy másoknak szolgáljanak vele?

Jó erkölcsöt megrontanak gonosz társaságok

/Egy anya gondjai/

Barátnői választása miatt leányom egyszer komoly probléma elé állított. Azok közé a ritka tinédzserek közé tartozott, akik barátaikat még hazaviszik magukkal. Örültem ennek, és féltem bármit mondani vagy tenni, ami ezen változtatna.

Egyszer valami miatt megsértődött. Tudtam, hogy fog reagálni. Bizonyos megjegyzést tettem az öltöztetésre, amit ő gyámkodásnak minősített. Attól kezdve nem hallgatott rám. Nagyon nehéz lett a kapcsolatunk, és sokáig tartott, mire kitisztult a légkör. Nem akartam, hogy még egyszer hasonló előforduljon.

Gyakoroltam a türelmet

Csendben voltam, habár némelyik barátnő nem tetszett. De legalább hazahozza őket – gondoltam. Néha kiszűrődött valami a lányok beszélgetéséből az állandóan bömbölő zenén keresztül. Sokszor nem tetszett, amit hallottam. Szinte sokkolt némelyik lány kifejezőmódja. (Pedig engem igazán nem lehet már könnyen sokkolni!)

Azt hiszem, sok dolog összegyűlt, ami nem tetszett nekem: a ruhájuk, a kikészítésük, a beszédük, a mód, ahogy udvariasságot színleltek velem szemben, holott a szemükben ott ült a rosszul leplezett gúny.

Gyakran előfordult, hogy valamelyik megkérdezte: „Ugye meg tetszik engedni, hogy elmenjünk az áruházba? Valamit vásárolni szeretnénk.” Elmentek, a lányom is velük, én pedig pontosan tudtam, hogy egész mást forgatnak a fejükben. Nem értettem, miért hazudnak. Ha nem járnak tiltott úton, minek csapnak be? De mit tehettem? Vesse a szemükre, hogy nem mondanak igazat? Ártatlanul kikerekedett szemmel megkérdezték volna, hogy mért nem hiszek nekik. És a lányom elidegenedik tőlem. Inkább hallgattam.

Lépjek közbe?

Amikor leányom órákkal később hazajött, tudtam, hogy igaz volt a sejtésem, mert került a tekintetemet.

Töprengtem, hogy hol lehetek, mit csináltak, miért hazudtak. Ennek ellenére még mindig hallgattam.

Beszéltem a barátnőimmal, akiknek hasonló korú lányuk volt. „Nagyon jól teszed, hidd el. Csak egy szót se szólj!” – „Légy hálás, hogy hazaviszi a barátnőt. Legalább tudod, hogy nem drogozással, ivással vagy ezekhez hasonlóval foglalkoznak.” – „Helyes. Bele ne avatkozz, különben megbánod.”

Hallgattam rájuk, hallgattam rettegő szívemre, és nem beszéltem a lánnyal. Legjobb barátnője az a lány lett, akit a társaságból legkevésbé kedveltem. Ez a gyerek többet volt nálunk, mint otthon. Nálunk étkezett, a hétvégét velünk töltötte, és különös utakat tettek lánnyal az áruházba meg a városi könyvtárba. A lánynak saját autója volt, mehetek hosszabb távra is.

Egy idő múlva ez a leány elkezdett maminak szólítani. Barátnőim irigyeltek. „De jó, hogy lányod hazaviszi a barátnőjét!” – „Tényleg maminak szólít? Fogalmad sincs róla, milyen remek helyzetben vagy!” – „Én már alig látom a lányomat.” – „Az enyém olyan kép-mutató! Soha nem tudom, hol van, mit tesz vagy mit gondol. Nálunk minden megváltozott, mióta a lányom ebbe a korba került.” – „Hihetetlen a generációs különbség köztem és a lányom között! És a tied hazaviszi a barátnőjét, aki téged maminak szólít? Csak azt tanácsolhatom neked, hogy tartsd a szádát!”

Ezt tettem. Sokáig. Pedig annyi minden volt ezen a lánnyal, ami nem tetszett. Nehéz, megfogalmazhatatlan sejtések gyötörtek, és úgy szerettem volna a gyermekemmel beszélni róluk, elmondani a félelmeimet, hogy kiderüljön: igazam van-e. S ha igen, megkérdezni, hogy akkor miért barátkozik vele. Emlékeztetni akartam a lányomat mindenre, ami korábban az ő számára is értékes volt. Meg akartam óvni az eltévelyedéstől, felhívni a figyelmét arra, ami eszébe sem jut. De nem tettem, mert féltem, hogy elidegenedik tőlem.

Ma már elképzelhetetlen

Néha azon tépelődöm, hogy tudnak az emberek így megváltozni. Apám, anyám soha nem félték attól, hogy elidegenedem tőlük. Ha szükséges volt, hogy beszéljenek velem vagy megbüntessenek, akkor megtették. Eszembe sem jutott volna, hogy ilyenkor én adjam a megsértettet. Tizenhat éves koromban egyszer csúnyán túltettem magam a házirenden. Úgy gondoltam, eléggé felnőttségem már ahhoz, hogy kitörjek a hámból. Anyám a térdére fektetett. „Amíg ebben a házban laksz – mondta -, igazodni fogsz az itteni rendhez.” Néhányszor keményen rám csapott, ami főleg a méltóságomat sértette. „Ne gondold, hogy túlságosan nagyra nőttél, s már nem vagy büntethető” – oktatott ki. Az ilyesmi ma már elképzelhetetlen. Mégsem tudom azt mondani, hogy nekem vagy az önérzetemnek maradó kárt okozott. Azt hiszem, a szüleink akkoriban egyáltalán nem félték tőlünk. A mai gyerekek bizonyos tekintetben többet tudnak, mint a szülők, hamarabb válnak felnőtté. Ez egyrészt jó. Másrészt viszont szerintem megfosztjuk a gyermekeinket valamitől,

amikor mellőzzük a szeretetteljes szigorúságot, amit szükség esetén keményen is kifejezésre kell juttatnunk.

Korábban soha nem tévováztam inteni a gyermekeimet, ha helytelen útra tévedtek. Ezt Istentől kapott kötelességemnek tekintettem. A hazugságért büntetés járt. Házunkban a Biblia, Isten Igéje volt az alapszabály. Gyermekeim ebben a tudatban nőttek fel. Kerültem a mértéktelen szigort, de nem volt kétség afelől, hogy kinek a szava döntő.

És most itt volt a tinédzser lányom. A szülőket már ez a szó rémületbe ejti. A régi szabályok, módszerek nem alkalmazhatók. Talán gyáva voltam, de ha az embernek ilyen korú gyereke van, és tudja, milyen generációs konfliktusba kerülhet, nem mer provokálni.

De azért mosolyogtam

Karácsonyra a lányom barátnőjétől kaptam egy készletet néhány sorsal, amiben megköszönte, hogy folyamatosan vendégünk lehetett. Benyomásom nem változott róla, mégis mosolyogtam, és én is megköszöntem az ajándékot. Később beszámoltam róla a lánnyal, és megjegyeztem: igazán kedves figyelmeség volt a barátnője részéről. Lányom komolyan rám nézett, és röviden csak ennyit mondott: „Lopta.”

„Micsoda? Biztos vagy benne?”

„Persze. Láttam. Mindig lop. Alig fizet valamiért.”

„Hát ez rettenetes!”

„Azt mondja, hogy hülye vagyok, ha fizetek.”

Lányom szemébe néztem, és felfedeztem valamit, amit régóta nem láttam benne. Visszaemlékeztem arra az időre, amikor még egész kicsi gyerek volt. A konyhaszekrényen akkoriban tartottam egy dobozt az aprópénznek. Általában odaraktam a vásárlásból visszakapott aprót, s mindig kéznél lehetett, ha a gyerekek valami csekélyesre pénzt kértek.

Egy napon a konyhába lépve ott találtam leányomat ökölbe szorított kézzel a doboz előtt. Nagy kék szemével rám nézett. „Anyu – kérdezte -, nem tennéd el valahova a dobozt?” Láttam rajta, hogy a kísértéssel birkózik.

„Minek tegyem el? Itt mindig kéznél van.”

„De nem tudnád betenni a fiókba vagy máshova, hogy ne lássam?” Isten őrizze meg gyermekemet! Elrejthettem volna olyan helyre, ahol nem találja meg és nem kell küzdenie a kísértéssel. Mégis úgy döntöttem: nem. Családunkban bizalom van egymás iránt – magyaráztam neki. Aztán hozzáfűztem, hogy szívesen beteszem a fiókba. Így is történt, s a szeme láttára becsuktam a fiókot.

„Jobb lesz most már?” – kérdeztem.

„Igen – felelte a kislány fellélegezve, és a szeme ragyogott. – Sokkal jobb! Köszönöm, anyuci!”

Válaszd a helyes utat

Erre emlékeztem, és azonnal tudtam, miről beszél a leányom tekintete.

„Drágám – mondtam -, sejtelmem sem volt róla, hogy a barátnőd lop. De meg kell mondanom, hogy mindig gyanakodtam rá. Nézd, vannak dolgok...”

„Tudom, nem kell magyaráznod.” Ült velem szemben, és várta, hogy tegyek valamit. Mint az aprópénzes doboz esetében: várta, hogy szabadítsam meg a kísértéssel való harcától.

„Hogy a lopás bűn – mondtam -, azt nem kell külön magyaráznom. Mégsem akarom megtiltani, hogy ezzel a leánnyal barátkozz. Meghívhatod. Legfeljebb tanácsolni szeretném, hogy szakítsd meg ezt a barátságot. Hiszen ismered a közmondást: 'Madarat a tolláról...'"

Lányom lehajtott fejjel ült előttem, hosszú haja az arcát takarta.

„A te dolgod, hogy megfogadod-e a tanácsomat. Bízom benned, hogy helyesen fogsz dönteni.”

Felállt, és a haját hátravetette. Nem szólt semmit. De hogy minden rendben volt, azt elárulta a tekintete.

Megkönnyebbülés

A káros kapcsolat megszakadt. Magam nem említettem többé, a leányom sem. Lényeges volt, hogy kétőnk viszonya nem szenvedett sérülést. Néha mégis elgondolkozom az eseten, és azon tépelődöm: nem kellett volna vajon túltennem magam a félelmen, és mindjárt a kezdet kezdetén anyai tanáccsal közbelépnem. A leányom nyilván várt tőlem valamit... hogy mint anya beszéljek vele. De vajon nem húzódott volna vissza megsértődve? Nem tudom. Az egyetlen, amit tehetek, hogy minden tapasztalatból megtanulom jobban szeretni a gyermekemet, és szüntelenül kérem Istent: tartsa felette oltalmazó kezét. E.J.M.

Helyes nevelési módszer

A nevelés nem mindig egyszerű, de Mahatma Gandhi unokája egyszer elmondott nekem egy történetet, mely ragyogóan szemlélteti, milyen a jó nevelési módszer.

Gandhi tanulmányainak befejezése után Dél-Afrikába ment, hogy felvegye a harcot a brit gyarmati hatalom ellen, de pár év múlva visszatért Indiába. Később szeretett volna ismét Afrikába menni, de mint tudjuk, sajnos meggyilkolták. Gandhi fia folytatni akarta apja művét, s ezért családjával Dél-Afrikába költözött.

Mahatma Gandhi unokája, Arun Gandhi elbeszélte, hogy apja egy napon megkérte őt: vigye el kocsin Johannesburgba egy találkozóra. Utána menjen az autóval a szerelőhöz szervizre, majd ötkor ismét hozza el őt a találkozó helyéről.

„Letettem apámat a találkozó helyén – mesélte Arun -, és egy óra körül a műhelyben hagytam a kocsit. Mivel ötig bőségesen volt idő, úgy gondoltam, ez igazán jó alkalom most elmenni a moziba, amit meg is tettem. Azon a délutánon két filmet játszottak egymás után, és amikor kijöttem a moziból és az órára néztem, riadtan állapítottam meg, hogy elmúlt öt óra.

Amilyen gyorsan csak tudtam, siettem az utcasarokra, ahol apámmal a találkozót megbeszéltük, s amikor megláttam őt ott az esőben állni, több gondolat átcikázott az agyamon, mivel menthetném ki magam. Odafutottam hozzá. 'Bocsáss meg – mondtam -, a javítás tovább tart, mint gondoltam, de ha megvársz itt, azonnal hozom az autót. Tulajdonképpen most már kész kell hogy legyen.'

Apám lehajtott fejjel állt, s egy darabig hallgatott. Aztán megszólalt: 'Miután a megbeszélés időben nem voltál itt, felhívtam a műhelyt, hogy megtudjam, miért késel. Mondták, hogy a kocsit már három órára készen volt! Most meg kell vizsgálnom magam, mit csináltam rosszul, hogy a fiának hazudnia kellett. Kicsit el kell rajta gondolkodnom. Azt hiszem, inkább gyalog megyek haza, és útközben foglalkozom ezzel a kérdéssel.'

Idős apám mögött vezettem az autót hazáig – folytatta Arun Gandhi. – Ködös, esős este volt, s néztem, amint a sáros utcán baktatott. Közvetlenül mögöttem hajtottam, világítottam neki a fényszóróval. S ahogy magam előtt láttam az esőben imbolygó alakját, öklömmel vertem a kormányt és fogadkoztam: soha többé nem hazudok! Soha többé nem hazudok!"

A nevelésnek ez a módja felejthetlenné tette a gyerekeknek, mit jelent a szülőt megbántani.

MEG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Január 1. kedd Újév

Jn 3,1-21

„...ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja meg az Isten országát.” (3/b)

Születésünkkel megkezdődik az élet nagy „világlátása”, megannyi élmény, felfedezés, látnivaló. De „Isten országa”, az Ő titokzatos, mégis leginkább valós világa rejtve marad azok előtt, akik mindent a fizikai létezés optikáján keresztül szemlélnék. Aki részese a biológiai valóságnak, igenis arra teremtett, hogy az örökélet, az Isten országa számára újjászülessen. Viszont ahogy a fizikai léte nem önkaratunkból és erőnkől érkezünk, úgy az új életre is „külső” közreműködéssel: Urunk kegyelméből születhetünk.

Január 2. szerda

Jn 3.22-52

„Annak növekednie kell, nekem pedig alább szállanom.” (30.)

Keresztelő János nemcsak makulátlan, igaz ember volt, hanem alázatos is. Nem arra törekedett, hogy messiásváró népe szemében ő legyen a legnagyobb. Tudta, hogy az igazinak ő csupán árnyéka. Szavai számunkra is fontos, előre elkészített vallomást fogalmaznak meg. Bennünket is az tesz igazán krisztusivá, ha Ő növe-

kedhet nagyra az életünkben, s minden tettünk és szavunk Őt idézi.

Január 3. csütörtök **Jn 4,1-19**

„Uram, látom, hogy te próféta vagy...” (19.)

Amikor gyanútlan, hétköznapi életünkben váratlanul felbukkant Jézus, első tapasztalatunk az volt, hogy minden titkunk lelepleződött előtte. Érthetetlen magatartás a rejtőzködés és színlelés. Már az is tagadhatatlanul hatalmas dolog, hogy van valaki, aki megteveszthetetlen, átlát rajtam, vagy a „vesémbe lát”. És mégsem ellenségem. Azonban ez a felismerés csupán az első – nagyon fontos, de mégis – tétova lépés. Majd többet is fogunk látni!

Január 4. péntek **Jn 4,20-30**

Tudom, hogy Messiás jő...” (25.)

Ahogy a teremtésben, úgy újjászületésünk során is fokozatosan rendeződnek el és világosodnak meg a dolgok. Az asszony néhány pillanattal korábban rádöbent, hogy szemben ül valakivel, aki előtt nincs titka. Felismerte benne a prófétát. És most lassan derengeni kezd előtte, hogy az illető még ennél is több: a Krisztusa, a Messiás beszél vele. Ha elkezdtél egy „párbeszédet”, ne hagyd abba, míg minden világossá nem válik...!

Január 5. szombat **Jn 4,31-38**

„...annak aratására küldtelek titeket, amit nem ti munkáltatok...” (38.)

A tanítványok krisztus követésének még csak kezdeti szakaszánál tartanak. Pillanatnyilag fontosabb ügynek tartják, hogy evett-e a Mester, mint azt, hogy Isten országa megelevenedik-e valakinek az életében. Jézus szavait sem értik világosan. Arra utal vajon, hogy a próféták és Keresztelő János munkája folytatódik minden tanítványi tettükben? Vagy arra céloz, hogy valamennyien csakis annak továbbvivői („aratói”) vagyunk, amit Ő kezd el a megváltás munkájával minden ember életében?

Január 6. vasárnap Vízkereszt **Jn 4,39-45**

„...tudjuk, hogy bizonytal ez a világ Üdvözítője...” (42.)

Nem meglepő, sőt úgyszólván tipikus, hogy itt a tudatlan, alacsony erkölcsi igénnyel rendelkező háziasszony nagyobb világosságra jut és több eredményt ér el a „milliókban”, mint a tanítványok. Hírmondásában még kérdőjeles a rendkívüli idegen kiléte, de a világosság, amire a megszólítottak eljutnak, meghaladja az asszony eddigi felismerését. Talán órá is visszahat. Így növekszik Isten országa. Miközben másokat az Úrhoz vezetünk, magunk is teljesebb meggyőződésre jutunk.

Január 7. hétfő **Jn 4,46-54**

„...hitt...a szónak...” (50.)

Ha valaki nagyon akar valamit (és súlyosan beteg gyermekünk gyógyulása ilyen eset), akkor mindent elkövet a megoldás érdekében, akkor lerázhatatlan. Nem elégszik meg látszatmegoldásokkal. Bizony milyen gyakran „rázunk le” kellemetlen, követelőző embereket udvarias szavakkal! Ezt az apát nem elégitette volna ki holmi kitérő udvariaskodás. Hogy „hitt a szónak”, ez teljes bizalmat jelent. Itt az ideje, hogy ne csupán higgy az Úr létezésében, hanem komolyan is vedd a szavait.

Január 8. kedd **Jn 5,1-16**

„Uram, nincs emberem...” (7.)

Ebben az őszinte, de keserű vallomásban két fontos dologra figyelhetünk. Többségünkben borúlátók vagyunk – egész népünk hajlik erre. Ezért visszhangzik lelkünkben: nincs aki segítene, támogatna, megértene. Mindig híjával voltunk az ilyen emberi, együttérző jóságnak. Miért ne beszélhetnénk erről a fájdalomkról (is) azzal, Akit mindenk ellenér „Uramnak” szólíthatunk? Az Ő segítsége, szolidaritása bizonyos!

Január 9. szerda **Jn 5,17-24**

„...aki az én beszédemet hallja... általmnt a halálból az életre.” (24.)

Nyilván nem egyszerű hallgatói magatartásra céloz a Mester. Sokan tolongtak (akkor is, mint ma) körülötte. Az Ő beszédeit hallani: a hit teljes bizalmát és odaszánását jelenti. Ha nem emberektől, nem látható vagy láthatatlan félelmeiktől függünk, nem az elmúlás ijedelmei határozzák meg döntéseinket – úgy máris átléptünk egy új világba, az Élet Urának országába, ahol „a meghalás” is nyereség.

Január 10. csütörtök **Jn 5,25-47**

„...csak egy ideig akartatok örvendezni az ő világosságában.” (35.)

Keresztelő János a Megváltó útjának készítője vagy fáklyavivője. A sötétben szívesen csatlakozunk ahhoz, aki látja vagy segít látni az utat. De vajon az élet útvesztőjében milyen pontig akarjuk elfogadni azok szövetségének útjelző segítségét, akik nemcsak maguknak világítanak, hanem bárkinek útmutatást nyújtanának? Csupán a pillanatnyi rosszból segítsen kievickélni, vagy készek vagyunk ráállni az Ő ösvényére, hogy eljuthassunk vele a célig?

Január 11. péntek **Jn 6,1-15**

„...egy gyermek, akinek van...” (9.)

Az egyik tanítvány arról beszél, hogy mennyi kellene a tömeg megvendégléséhez. De mit tehetünk, semmink sincs. Kár lenne itt megállnunk: mi is az, amivel nem rendelkezünk ahhoz, hogy másokon segíthessünk. Jézus „honnan vegyünk” kérdése nem így hangzik: „hol ne keressük a megoldást”. Tanuld meg értékelni azt, ami van, és ott, ahol van. Ha egy gyermek kezében, ha szerény mértékben is, de akkor vidd az Úr elé!

Január 12. szombat

Jn 6,16-26

„*Be akarták őt venni a hajóba...*” (21.)

Talán úgy érezték az apostolok, hogy Jézusnak is szüksége van a bárka védelmére. Vagy nekik a Mesterre a még teljesebb biztonságérzet érdekében. Az is lehetséges, hogy végső kétségbeesésükben nem vették észre: eleve biztonságban voltak. A révben rémüldöztek, és hiányolták az isteni segítséget. Ne saját védelmedre akard „bevenni” Uradat, hanem értsd meg, hogy mindig is veled volt a próbában.

Január 13. vasárnap

Jn6,22-64

„*...a test nem használ semmit...*” (63.)

Ha azt jelentené Jézus megállapítása, hogy nincs szükség a testre, nem tudnánk felelni a kérdésre, hogy miért is teremtett bennünket esetleg anyaghalmaznak az Örökkévaló, azonkívül miért akarta Fia megtestesülését. Bizonyos, hogy a Megváltó kijelentése arra utal: ebben az egész kenyér-ügyben nem az anyag a döntő. Ahogy a test is csupán a lélek hordozója, palástja. A lelki üzenet, a „mennyei” kenyér az igazi táplálék. Az anyag elenyésző. Mégis mennyivel nagyobb szerepet kap röpke földi életünkben!

Január 14. hétfő

Jn 6,65-71

„*... sokan visszavonultak az ő tanítványai közül...*”

(66.)

Isten népének állandó kísérő tünete egyesek átmeneti kapcsolata az Úrral és a közösséggel. Egyrészt fájdalmas minden szakadás, és bizonyosan értékek is vesznek el. Viszont az is lehet, hogy egyes tanítványok menet közben döbbennek rá: nem ezt akartam, nem jött be a számításom, mást vártam, máshol többet adnak azért, ha közjük állok. Még mindig jobb – csalódottan bár, de – egyértelműen távozni, mint júdási lélekkel csendben maradni és közvetve vagy közvetlenül Isten országa ellen munkálkodni.

Január 15. kedd

Jn 7,1-13

„*...az ő atyjafiai sem hittek benne...*” (5.)

Egy ideje mindinkább szűkülő körben tekintjük át, hogy kik nem hisznek az Úrban. A nép vezetői, az emberek komoly hányada, sokan a tanítványok közül. Korábban Keresztelő János is megingott. Mai Igénk „sem” szavával fájdalmas ponthoz értünk: a Megváltót közvetlen rokonai, a testvérei is semmibe veszik. Hogyan élhette ezt meg az Úr? Nyilván nem hagyta hidegen, de nem is omlott össze tőle. Számára egyedül az Atya támogatása volt fontos. Ebben is megismétlődhet a történet? A mai tanítvány is átélheti szerettei elvesztését, megsemmisítő kritikáját. De ettől függne, hogy követi-e Urát?

Január 16. szerda

Jn 7,14-30

„*Ne ítéljétek a látszat után, hanem igaz ítélettel ítéljétek!*” (24.)

A Teremtő fontos szerepet szánt a szemnek a meggyőződésben. Viszont úgy tűnik, hogy a látvány félre is vezethet minket, főleg ha azt látjuk, amit látni akarunk. Gyakran vagyunk úgy, hogy a szempontok egy része felett vagy elfogultságból, vagy előítélet okán szemet hunyunk. Minden attól függ, hogy személyes Megváltónk-e az Úr. Talán más elvek, kínálatok többet nyújtanának abból, ami „szem-szájnak” kellemes. Törekedjünk mégis az igazságra. Hadd vezessen a Lélek megszébbre, a „szemhatáron” is túlra!

Január 17. csütörtök

Jn 7,31-52

„*Ha valaki szomjúhozik, jöjjön énhozzám és igyék.*”

(37.)

Sokkal többen tolonganak Jézus társaságában, mint ahány emberben valóságos lelki szomjúság tapasztalható. Egyeseknek a víz minőségével van bajuk, mások majd akkor innának, ha az Úr borrá változtatná. Nem szomjasak. Ráadásul úgy képzelik: azok is tartóztassák meg magukat, akik kicserepesedett ajkkal keresik a forrást. Ha valóban szomjazol, ne mások véleményét tudakold, hanem meríts a kútforrásból! „Élő víznek folyamai...”!

Január 18. péntek

Jn 8,1-11

„*...egyedül Jézus maradt...és az asszony a közepén állva.*” (9.)

Az egyik azért maradt ott, mert képmutató bírái kipelengézték ugyan, de a törvény szerint köteles lett volna a jogos ítéletet elszenvedni. A másikat a bűnös iránti mentő szeretet készítette a közösség vállalására. Feloldozó szavai az asszony számára megnyitották a menekülés útját. Az igaz Bíró azonban ott maradt, hogy egy napon Ő vegye magára valamennyiünk bűne mellett ennek a szerencsétlennek a büntetését is.

Január 19. szombat

Jn 8,12-20

„*...aki engem követ, nem járhat a sötétségben...*” (12.)

Vannak dolgok, melyek egymást kizárják. Erre nemcsak a világosság és sötétség ellentéte a példa. Ugyanígy összeegyeztethetetlen Jézus követése a sötétben maradással. Ez képtelenség is, hiszen „az élet világosságának” - ha az a tanítványé - el kell nyelnie a sötétség minden titkos veszélyét, kiszolgáltatottságát. Dönts! Vagy-vagy! A kettő együtt tarthatatlan. Ha felragyogott neked a Krisztus, járj is a világosságában!

Január 20. vasárnap

Jn 8,21-40

„*...az igazság szabadokká tesz titeket.*” (32.)

Ennek ellentéte a másik lehetőség: a bűn cselekvése, mely szolgaságba dönt. Nagy tévedés, hogy az igazi szabadság a korlátok egyetemleges ledöntését jelenti. Nem a gátlástalanság szabadít meg, hanem az igazság megismerése, elfogadása és követése. Isten szabadságra rendelt minket, és csak Ő teremtheti meg ennek belső feltételeit. Van képességünk arra, hogy ezt felismerjük és azonosuljunk vele.

Január 21. hétfő

Jn 8,41-59

„Mivelhogy...igazságot szólok, nem hisztek nekem.”

(45.)

Megrögzött látásunk, hogy bármit csak akkor hihetünk és fogadhatunk el, ha eléggé egyértelmű és kimerítő módon szembesültünk igazságának részleteivel. Jézus ennek ellenkezőjét állítja: minél többet megértettünk az Ő valóságából, annál nagyobb ellenkezés támad bennünk. Az „igazságot szólok” kifejezés az Ige egyértelmű üzenetének hirdetését jelenti. Isten szava leleplez, világosságra tanít. Boldog, aki feladja vele szemben tanúsított ellenállását, hogy hitre juthasson.

Január 22. kedd

Jn 9,1-12

„...látott egy embert, aki...vak volt.” (1.)

Sokféleképpen vonatkoztathatjuk magunkra ezt az állapotot: vakok vagyunk a valóságos értékek felismerésére, és láthatatlan marad számunkra Isten szerető célkitűzése is. De hívő szívvel énekelhetem a vak költő szavait: „Nem láthat bár e földi szem, Jézus, tiéd vagyok, bár arcod rejtve van nekem, mégis felém ragyog.” Mert az Ő figyelmét soha nem kerüli el az én sorsom. S ha meglátott, meg is nyitja szememet még hozzá nagyobb világosságra, mint amit a testi látószerv érzékelhet.

Január 23. szerda

Jn 9,13-41

„...azt mondjátok, hogy látunk...” (41.)

Vannak dolgok, amik „bemondás” alapján kerülnek a tények kategóriájába. Egészen addig ott is maradnak, amíg valami vagy valaki meg nem kérdőjelezi a valóságukat. Szokás magunkat bölcsnek, szabadnak, illetékesnek vagy – mai történetünk alapján – kitűnően látónak állítani. Ugyan van ennek jelentősége a vakok között? És van-e értelme ilyen állításnak a mindent látó „Világ Világosságának” színe előtt?

Január 24. csütörtök

Jn 10,1-21

„...ismerem az enyéimet, és engem is ismernek az enyéim.” (14.)

Ahogy a pásztor és juhait között egyértelmű a kapcsolat, ugyanez áll az Úr és az övéi viszonyára is. Aki nem hallgat rá és nem követi Őt, az bégethet bármit, nincs köze a pásztorhoz. Vajon csak hangod bizonygatja, hogy kihez tartozol, vagy eleven közösséged és látható engedelmességed is?

Január 25. péntek

Jn 10,22-42

„...én örök életet adok...” (28.)

A pásztor gondoskodása napi ellátást is jelent. Fűves legelőt, csendes vizeket, farkastól való védelmet. Egyeseket a kapcsolatnak csak ez a szintje érdekel. Az Úr ígéretei ennél messzebb mutatnak. A földi dolgok miatti aggodalmaskodás segítő tettekkel való csillapítása nem a legnagyobb csoda. Nagyobb áldás a lehetőségek korlátlan kitágítása. Aki örök életet ígér és adhat, miért ne lenne támasz a mulandó időben?

Január 26. szombat

Jn 11,1-16

„...örülök, hogy nem voltam ott...” (15.)

Jézus azt állítja, hogy barátja, Lázár gyógyítását szándékosan nem szorgalmazta. Ennyi éppen elég ahhoz, hogy örökre megbotránkozzunk. Mert semmit sem értünk az Úr teljes elgondolásából, a dolgok összefüggéséből, Isten mindenkori jó és bölcs időzítéseiből. Vajon felhasználhatja-e az Úr barátai sorsát mások megmentésére is? Élő vele a közösségünk a szükség idején a távolság ellenére is, vagy csak akkor, ha sietve kiment bajunkból? Amikor örül, hogy nem volt melletted „ott”, akkor valami nagyobb áldást készített neked, ami másoknak is tanulságára szolgál.

Január 27. vasárnap

Jn 11,17-37

„...megtehetette volna...” (37.)

Milliók és milliók kérdése ez. Sokszor vetik fel hitetlenkedve, kételkedve a Mindenható valóságos hatalmában. Máskor jóságában és szeretetében csalódva. Ha megtehetette volna, miért mulasztotta el? De a hit is tud feltételes módon gondolkodni. Ha nem tette, noha segíthetett volna, akkor látni szeretnénk, hogy távolmaradásának mi az élő üzenete. Így lehetünk olyanokká, akik még halálukkal is megdicsőíthetik Őt, és hitet ébreszthetnek másokban iránta, aki emberileg felfoghatatlan módon is képes megtartani.

Január 28. hétfő

Jn 11,38-45

„...ha hiszel, meglátod majd...” (40.)

Három gondolat is feszül ebben a néhány szóban. Egyrészt: ha hiszel..., vagyis ha igaznak tartod az ígéret adóját, ha nem fordítasz hátat, úgy nem fogsz az Ő igaz voltában csalódnani. Másodszor meglátod: nem kívánják tőled, hogy a valóság kizárásával hitelesíts valamit. Az ígéret beteljesedik. Harmadszor: fogadd el a „majd”-ot is. Engedd, hogy igaz barátod, kegyelmes Urad arra a pillanatra időzítse a beteljesedést, amikor neked, szeretteidnek, bámulóidnak, sőt ellenségeidnek is a legtöbbet adhat.

Január 29. kedd Jn 11,46-57

„Ama naptól...azon tanakodtak, hogy őt megöljék.”

(53.)

Különös, de nem egyedülálló eset, hogy az élet, a mások élete érdekében hozott áldozat egyeseket gyilkos indulatra készítet. Csak ne ingassuk a fejünket! Vajon kapnak-e tőlünk legalább erkölcsi támogatást azok, akik a társadalom számkivetettjeinek életéért, méltóságáért küzdenek? Nem tekintjük egyenesen tékozlásnak segítő fáradozásukat? Bizony, az elesettek iránti megvetés felébred azokkal szemben is, akik a legkisebbek között képviselik az élet Urának érdekeit. Ne légy soha részes az ő tanácsukban. Ne feledd: Megváltód az elveszettekért jött!

Január 30. szerda

Jn 12,1-11

„...miért nem adták a szegényeknek? (5.)

Gyakran még hívő emberek is kijátsszák egymás ellen a szegények támogatásának és az Úr imádatának szükségességét. Egyeseknek az a véleményük, hogy csak az Urat kell dicsőíteni, a többi „nem a mi dolgunk”. Mások szerint pedig kizárólag a segítő tevékenység az Úr magasztalása. Pedig mind a kettőnek megvan a maga helye, egyik nem helyettesíti a másikat, noha komoly kapcsolat van közöttük. Amire a szegényeknek van szükségük (kenyér, ruha, evangélium), add nekik külön felsőbb indíttatás nélkül is. Amivel pedig az Úrnak kedveskedhetsz, azt ne mulasd el a másokban való elkötelezettség mellett sem.

Január 31. csütörtök

Jn 12,12-19

„...mikor megdicsőítették Jézus, akkor emlékeztek vissza, hogy ezek őfelőle vannak megírva...” (16.)

Nem baj, ha lényeges dolgokat egyelőre képtelenek vagyunk felfogni. Az evangélium nem fél bevallani, hogy adott pillanatban a szemtanú tanítványok képtelenek voltak megérteni a lényegét. Csak később, az írott kijelentés fényében „állt össze” a kép. Eltelik egy kis idő, mire Megmentődöt a maga dicsőségében is megláthatod. Nem is beszélve arról a kimondhatatlan csodáról, amit akkor élünk át, amikor eljön angyalival, és beül dicsősége királyi székébe! - ig -

HÍREK, IMATÁRGYAK

A Magyarországi Zsidó Hitközségek Szövetsége (MAZSIHISZ) által adományozott elismeréseket november 28-án, szerdán adták át Budapesten. Ebben a díjban azokat a személyeket részesítik, akik az elmúlt időszakban sokat tettek azért, hogy a társadalmi béke, a felekezetek közötti párbeszéd erősödjön. A kitüntettek:

Kerti Katalin, a Komárom-Esztergom Megyei Közgyűlés volt alelnöke a megyei zsidó temetők helyreállításáért és megóvásáért, valamint a holocaustban elpusztult zsidók emlékének megörökítéséért kapta meg a kitüntetést.

Moshe Sanbar, a Claims Conference igazgató tanácsának volt elnöke a magyar ajkú zsidóság érdekeinek és a holocaustot túléltek emberek kárpótlási igényeinek kitartó képviselőségéért részesült az elismerésben.

Iványi Gábor, a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség alelnöke, a Wesley János Lelkész-képző Főiskola rektora a „kirekesztés, a rasszizmus, az antiszemitizmus elleni töretlen fellépése, Izrael iránti hűsége” elismeréseként kapta a „Magyarországi zsidókért” díjat.

Iványi Gábor köszöntő beszédében három dolgot hangsúlyozott: szereti Izraelt, sok jót, amit tett, tőlük tanult; kiemelte, hogy a kereszténységnek bocsánatot kell kérnie mindazokért a bűnökért, amelyeket az eddig eltelt húsz évszázadon keresztül a zsidók ellen elkövettek, és erről - bármilyen fájdalmas - mindig szól-

ni kell; végül pedig (Hanukához közeledvén) bátorító szavakat idézett Ésaías prófétától: „Kelj fel és világosodjál, mert eljött világosságod... népek jönnek világosságodhoz”.

A kitüntetettek érdemeit Feldmájer Péter, a MAZSIHISZ elnökének bevezetője után Zoltai Gusztáv, a MAZSIHISZ ügyvezető igazgatója ismertette. A díjátadáson megjelent Aliza Bin-Noun, Izrael magyarországi nagykövete és Csepregi András, az Oktatási és Kulturális Minisztérium egyházi kapcsolatokért felelős titkárságvezetője.

*

A következő Méltóság Napja rendezvényt január 27-én, vasárnap tartjuk Kispesten. Ennek részleteiről és egyéb eseményekről folyamatosan lehet tájékozódni a www.metegyhazi.hu, www.oltalom.hu és www.wesley.hu honlapokon.

*

Cipőre gyűjtünk az iskoláinkban tanuló rászoruló gyermekek számára. Hálások vagyunk az eddigi nagylelkű felajánlásokért. Továbbra is várjuk támogatásukat, és természetesen beszámolunk majd akciónk eredményéről. Bankszámlaszámunk: 11708001-20520380 (OTP Bank Rt.), Nevünk: Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség. A megjegyzés rovatba írják oda: Gyerekcipők. Köszönjük!

TARTALOM

Újat – újból	1
Nyomorúság – út az ökumenéhez	2
Kenyér	3
Isten szántóvetői – Willy Mast - Szerelmi vallomás	4
Elsősegély	6
Jó erkölcsöt megrontanak ...	6
Helyes nevelés módszer	8
Még egy perc Isten jelenlétében	8
Hírek, imatárgyak	12
Tartalom	12

Élet és Világosság

Megjelenik havonként

Kiadja a

Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség

H-1086 Budapest, Dankó utca 11.

Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514

ISSN 1216 7223

www.metegyhazi.hu met_bp@uze.net

Technikai számunk: 0444

Bankszámlaszám:

OTP Bank Rt. 11708001-20520380

Készíti a szerkesztő bizottság

Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Tibor

Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80 Ft.

Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalaiban.

